

Rod Dreher: Széls?jobboznak, mert nem értik, mi történik

2024 június 13. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A francia eredmények szeizmikus kilengések voltak az igazi földrengés el?tt.

étf?n az amerikaiak és a britek arra ébredtek, hogy a média beszámolt a „széls?jobboldal” európai térnyerésér?l.

Az angol nyelvű média szerint az események különösen rosszul alakultak Franciaországban, ahol a „szélszjobb” olyan erővel döntötte le Emmanuel Macron centrista koalícióját, hogy a francia elnök kénytelen volt előre hozott választásokat kiírni.

A hétvégi szavazás után egyértelműen világossá vált, hogy a „szélszjobb” olyan kifejezés, amely többet árul el annak a személynek az elfogultságáról, aki használja, mint arról a személyről vagy pártról, akire vagy amelyre alkalmazzák.

A Magyarországon élő amerikai és brit külföldiek gyakran nevetnek egy ital mellett azon, hogy milyen ostoba pánikba esnek az otthoni barátaink és családtagjaink az itteni „orbánisztánban” dúló „fasizmus” miatt. Mindannyiunknak vannak történetei arról, hogy ezek az emberek meglátogatnak minket, és megdöbbenve és elragadtatva tapasztalják, hogy Magyarország nem olyan, mint amilyennek az otthoni médiájukban elhittették velük.

„Úgy érzem, mintha újra Európában lennék” – mondta nekem tavaly egy párizsi ismerősöm. Gyakori megfigyelés ez olyan európaiaktól, akik már elfelejtették, milyen jó érzés egy olyan városban élni, amelyet nem lepnek el a bevándorlók és nem mindennapos a migránsbővítés. Budapesten szó szerint napokig lehet úgy élni, hogy nem látunk rendőrt. Nincs rájuk szükség, mint máshol Európában. A magyarok nem szentek, de tudják, hogyan kell viselkedni.

A baloldali médiának és a liberális akadémikusoknak fontos, hogy démonizálják Orbánt, mert ha az emberek valóban eljönnek Magyarországra, és látják, mit ért el a kormánya, akkor elgondolkoznak azon, hogy miért nem lehetséges ugyanez a saját országukban. Ez az atlantista szférában a jobboldali-liberális intézményekre is igaz. Sok konzervatív, Trump-ellenes washingtoni nagydísz valóban úgy gondolja, hogy Magyarország egy fasiszta pokol. Azt, hogy Magyarországon van tényleges szélszjobboldal, és az megveti a Fideszt, amiért a kormánypárt „túl puhány”, éppúgy nem fogadnák el, mint ahogyan a jeti létezésében sem hinnének.

Ugyanezen okból kifolyólag ugyanezeknek a liberálisoknak fontos, hogy az angliai közvéleményt – akik nem tudnak más nyelveken olvasni, és akik ezért az ország médiájától függenek, ha tájékozódni akarnak – rettegésben tartsák a populista európai jobboldaltól. Ha továbbra is „szélszjobboldalnak” nevezik őket, sok jó szándékú amerikai és brit fogja őket kapásból nácibarátnak minősíteni.

Ez persze a megingó liberális rendszer megerősítését szolgálja – s talán éppen ez a lényeg.

Természetesen volt idő, amikor a „szélszjobboldal” pontos és hasznos kifejezés volt. Az 1980-as és 1990-es években Jean-Marie Le Pen Nemzeti Frontja pontosan ez volt: egy olyan párt, amely fasiszta vagy félfasiszta nézeteket vallott – beleértve az antiszemitizmust is –, és a francia politikai spektrum szélszjobboldali végén helyezkedett el. A jobboldali áramát a Jacques Chirac vezette gaullista párt, a baloldalt pedig François Mitterrand és utódai, a szocialisták alkották. Ez volt akkoriban. Ma mind a szocialisták, mind a gaullisták a francia politika kiüresedett erői. A korábbi szocialista Emmanuel Macron a baloldal energiájának nagy részét magához ragadta, a keményvonalas ideológusok pedig Jean-Luc Mélenchon szélszbaloldali pártjába menekültek. Éric Zemmour kis Reconquest pártjának kivételével Marine Le Pen és Jordan Bardella Nemzeti Tömörülése, amely vasárnap minden harmadik leadott szavazatból egyet bezsebelt, nem a „szélszjobboldal”. Ők a jobboldal, tout court.

Azok az újságírók és mások, akik másként vélekednek, a múltban élnek. Mi lett volna, ha az 1980-as években az Egyesült Államokból tudósító európai újságírók ragaszkodtak volna ahhoz, hogy a Reagan-féle republikánusokat „szélszjobboldalnak” nevezzék, mert a reaganisták már nem a Nixon-korszak republikánus párti programjai szerint éltek? Segítené ez az európai olvasóknak jobban megérteni, mi történt Amerikában? Vagy ez inkább az újságírók vakságának és elfogultságának kifejezése lenne?

Hogy igazságosak legyünk, kétségtelenül igaz, hogy Jean-Marie Le Pen alapvető meggyőződése – miszerint a tömeges migráció, különösen a muszlimoké, katasztrófa Franciaország számára – sokkal inkább bekerült a mainstreambe, mint húsz évvel ezelőtt. Ennek oka, hogy a francia választók a saját szemükkel látják, hogyan változik az országuk, és ez nem tetszik nekik. Azt is látják, hogy az intézményi vezetők mennyire impotensek ezzel a válsággal szemben. Ezért inkább hajlandók esélyt adni az úgynevezett szélszjobboldali pártoknak. Miért szavaznának továbbra is a „szélszjobboldal” ellen, ha a következmény még több migráns és ugyanolyan gazdasági hanyatlás lesz?

Mindezek ellenére ha ténylegesen megnézzük a nemzeti összefogás programját, az legalábbis megdöbbeníti az

amerikaiakat, hogy mennyire normális. Ha ez a „szélszjobboldal”, akkor a templomba járó nagymamád bakkecske.

A program első két pontja az, ami leginkább megkülönbözteti a Nemzeti Tömörülést: az ellenrizetlen migráció megállítása, valamint az iszlamista ideológiák és hálózatok felszámolása. Ha a kedves olvasó nem hiszi, hogy ezek népszerű nézetek a franciák körében 2024-ben, és hogy a franciáknak szilárd okuk van arra, hogy ezt higgyék (szemben a puszta elítéletekkel), akkor elefántcsonttoronyban él. Ha nem hiszi, hogy a legtöbb amerikai – és nem csak a republikánusok – támogatná ezeket a politikákat, még akkor is, ha az általuk kezelt problémák sokkal kevésbé sürgetek az Egyesült Államokban, akkor téved.

A program többi része a józan ész határáig unalmas. Keményen a bözés ellen. Pronatalizmus. Adókedvezmények és egyéb intézkedések a francia ipar és vállalkozói szellem fellendítésére. Nagyobb védelmi kiadások. Az energiatermékekre kivetett alacsonyabb adók és a francia atomenergia-program újbóli beindítása. Ilyesmik.

Amit nem látunk, az az a fajta szociális konzervativizmus és valláspárti politika, ami Orbán Viktor és más európai „populisták” kormányprogramjában megjelenik. A Nemzeti Tömörülés szilárdan szekuláris, és például a nemi ideológia kérdései nem különösebben foglalkoztatják a vezetőségét. A franciák nem fognak egyhamar drónkeresztet látni a Szajna felett lebegni, ahogy a magyarok a Duna felett Szent István napján. Kár a franciáért, de ez a tény még nevetségesebbé teszi azt az állítást, hogy a Nemzeti Tömörülés „szélszjobboldali”. Valójában fennáll a valós veszélye annak, hogy Marine Le Pen, ha egyszer hatalomra kerül, Ursula von der Leyen bözökörébe kerül, és „melonizálódik”. De ezt a kockázatot a franciáknak vállalniuk kell.

Bár a szélszjobboldal eljövételéről kiabáló riogatók többsége liberális, az is igaz, hogy vannak megrögzött jobboldali establishmentaristák – például torysok és never Trump republikánusok –, akik ugyanilyen pánikban vannak. Nem véletlenül nem éljenzett senki a tavaly szí nagy londoni ARC-konferencián Kevin McCarthy volt amerikai házelnök nyomasztó felhívása kapcsán, miszerint térjünk vissza Reagan és Thatcher dicsözés napjaihoz. A megkeseredett nosztalgizálókon kívül senki sem hiszi, hogy a reaganizmus és a thatcherizmus – bármilyen erényeik is voltak az 1980-as években – sokat tudna mondani korunk alapvetöz kihívásaira.

Mindig könnyebb azoknak az állítólagos gonoszságait hibáztatni, akiket gyölünk, mint szembenézni a saját oldalunk hibáival.

A kemény baloldali angol politikus, George Galloway bizonyos szempontból fenyegetöz, de amikor igaza van, akkor igaza van. A vasárnapi szavazást követöz en azt tweetelte, hogy az európaiak a jobboldali populizmust választják a centrizmus kudarcai miatt. Ez utóbbi jellemző a „kulturális megvetöz a családdal, a hittel és a hazával szemben, a gazdasági hanyatlász és dezindusztrializáció zöld mantrákba öltöztetve, illetve a még több liberalizmus, az izmusok, főbiákkal való dobálózász”.

Ebben a nacionalista konzervatívok egyetértenek a kemény baloldali angollal. Franciaországot leszámítva a vasárnapi eredmények nem olyan a szavazózurnász forradalmak voltak, amit mi, konzervatívok reméltünk.

De valószínűleg ezek voltak a szeizmikus kilengések az igazi földrengész elöt, amely még csak ezután következik. A média és az uralkodóosztály Brüsszelben, Washingtonban és más nyugati fővárosokban – akiket alaposan megbabonázott a kihívász jelentöz gondolatok elutasításának azon szokása, hogy főbiának vagy az irracionális elítéleteknek bélyegzik öket – lesznek az utolsók, akik észreveszik, hogy ez bekövetkezik.

Akárcsak azok, akik még mindig azt hiszik, hogy ezek az intézményes szakértöz pontos elemzői a világnak. Szemben azzal a világgal, amelyről azt hitték, hogy a történelem végén, az 1990-es években éltek, amikor minden nagy elemző, gondolkodöz és jónevöz liberális egyetértett abban, hogy a globalista liberális demokrácia a végsöz megoldász az emberiség összes problémájára. Azonban az a korszak elmúlt, eszméit a kudarcok kiüresítették. Akár hiszik, akár nem, volt idöz, amikor Soros György volt a jövöz.

Rod Dreher

A szerző író, újságíró,
a Danube Institute vendégkutatója

www.magyar nemzet.hu

Ajánló
